

En liten prick på ett stort fält

“Mor?” ropade jag ut i luften.

Inget svar. Jag sprang in i vår lilla stuga och hittade henne på golvet, darrande framför den öppna spisen. Hon höll ett brev hårt i sina händer, men innan jag hann läsa det, brände hon det. Kastade det rakt in i lågan. Elden omslöt det, och det enda som blev kvar var lite grå aska.

“Mor?” Hon tittade upp på mig med sina rödsprängda ögon.

“Gå och lek med dig”, svarade hon hest.

Försiktigt backade jag ut ur rummet och gick ut på gården. Fältet framför mig blommade av ängsväxter, och luften doftade renare än den gjort på flera månader. Fåglarna kvittrade.

“Kolla på mig!” ropade min lillebror. “Jag är en farlig jätte. Rääär!”

Han kom emot mig på de stora styltorna. Jag låtsades vara en liten människa som inte hade en chans att försvara sig mot den stora jätten.

“Hjälp! Ät inte upp mig!”

“Vill du leka hoppa hage?” frågade jag efter en stund.

Han nickade och vi ritade ut ett rutsystem med sex rutor. Jag började med att kasta stenen. Ett. Jag hoppade fram, noga med att hoppa över den första rutan. Vände i den sjätte rutan och tog upp stenen innan jag gav den vidare. Min lillebror var mästare på att hoppa hage. Han kastade stenen, hoppade över ruta nummer ett och vände snabbt vid den sista rutan.

En automobil hördes längre bort vid den stora vägen. Bilens brummande kom närmare. Jag hörde hur stugdörren öppnades och min mor klev ut med skräckslagen blick. Hon tecknade åt oss att hålla oss i närheten av henne. Jag kände hennes bultande hjärta genom den tunna linneklänningen. Hennes hjärta rusade snabbare i takt med att bilen närmade sig oss. Jag tryckte mina små händer hårdare omkring henne, och hon lyfte upp min lillebror i famnen. Strålkastarna från bilen lyste upp grusvägen längre fram. Tre män steg ut genom den glänsande svarta maskinen. De hade uniformer på sig och gevär på ryggen.

“Fru Weber?” frågade den ena mannen med kraftig brytning.

Min mamma nickade. Hon räckte över ett kuvert som mannen gömde innanför rocken. Männen tryckte upp dörren och trängde sig in i den lilla stugan. De rotade igenom skafferiet och tog åt sig allt ätbart, till och med mors guldur tog de. Hennes enda arv och minne av sin far.

Männen hånlog när de steg ut ur stockstugan. Händerna fulla med *vår* mat och *våra* värdesaker. Jag tryckte mig närmare mor. Min lillebror började gråta och mor gjorde sitt bästa för att trösta honom. Hon talade med lugn röst om för honom att allt skulle bli bra. Snart var de borta. Snart var det bara vi tre igen.

En av männen pekade på min lillebror. Min mamma tittade oförstående på dem. Vad menade de? Ville de ha honom? Han pekade på honom igen. Starkare den här gången. Mor skakade på huvudet. Nej. De skulle inte få honom. Hon pekade på hönsen i höns huset. Det fick ta tre höns om de lät min lillebror vara. Mannen skakade på huvudet. De skulle ha honom med sig. Männen kom närmare och gjorde ett försök ta honom ur min mors famn. Jag drog i honom. Drog i hans ben för att hålla honom tillbaka. De skulle inte få ta honom. Han var min enda nära vän. Den äldsta mannen puttade till mig och jag föll till marken. Min mor höll min lillebror hårt för att skydda honom från de starka elaka männen. Jag kom på benen och sparkade den ena mannen. Hårt. Hårt för att han skulle förstå att han inte fick ta min lillebror. Han fick inte. Mannen tittade på mig med en hård och bestämd blick. Han skulle inte gå innan han fick vad han ville. Min lillebror.

Jag såg soldaterna föra min lillebror över fälten. Han sparkade och skrek, men deras grepp var hårt nog att hålla fast honom i ett järngrepp. Jag ville hjälpa honom. Springa efter honom, men jag visste att det var lönlöst, då skulle de ta mig också. Det var det sista som fick hända. Jag såg min lillebror försvinna allt längre bort bakom de höga fälten. Min lillebror, skulle jag någonsin få se honom igen? Han var bara sex år, vilken ondska skulle han möjligtvis ha kunnat orsaka? Mina minnen från somrarna vid torpet nära den stora sjön spelades upp i mitt huvud. Hans varma, mjuka leende. Aldrig skulle jag få uppleva det igen. Det enda som fanns kvar av min lillebror var en liten prick långt framför mig. Utan att tänka mig för sprang jag efter dem. Jag skulle rädda honom. Han var min lillebror för alltid, oavsett vad. Jag hörde min mor ropa efter mig, men det var redan för sent. Jag hörde gevärsskottet, och så blev allting tyst. För tyst. Det var som att tiden

stannade. Jag dansade bredvid min lillebror på ängen. Den var full av blommor och solen sken. Det var en fin dag. Han skrattade sitt kluckande skratt och jag log. Större än jag någonsin gjort, för äntligen var vi tillsammans igen. Jag och min lillebror.